

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יבמות-האשה רבה	מאן דאמר											
מזמרא	מאן דאמר											
ואוכלת בגיננו תרומה											◇	<
בתרומה דרבנן.											◇	
אכל תרומה טמאה - משלם חולין טהורים. שילם חולין טמאים, סומכוס אומר משום ר' מאיר: בשוגג - תשלומיו תשלומין, במזיד - אין תשלומיו תשלומין	ת"ש: [סומכוס אומר משום רבי מאיר]										◇	
אחד זה ואחד זה - תשלומיו תשלומין, וחוזר ומשלם חולין טהורין	חכמים:										◇	
במזיד אין תשלומיו תשלומין? תבא עליו ברכה, דאכל מיניה מידי דלא קחזי ליה בימי טומאתו, וקא משלם מידי דקחזי ליה בימי טומאתן	והוינן בה:										◇	
חסורי מיחסרא והכי קתני:	ואמר רבא, ואמרי לה כדי:										◇	
אכל תרומה טמאה - משלם כל דהו, אכל תרומה טהורה - משלם חולין טהורין. שילם חולין טמאים, סומכוס אומר משום ר' מאיר: בשוגג - תשלומיו תשלומין, במזיד - אין תשלומיו תשלומין	סומכוס אומר משום רבי מאיר:										◇	
בין בשוגג בין במזיד - תשלומיו תשלומין, וחוזר ומשלם חולין טהורין	חכמים:										◇	
והא הכא דמדאורייתא תשלומי מעליא הוי, דאי מקדש בהו כהן אשה - תפסו לה קידושי, ואומר רבנן אין תשלומיו תשלומין, וקשרינן אשת איש לעלמא											◇	
מאי אין תשלומיו תשלומין דקאמר רבי מאיר? דבעי למיהדר שלומי חולין - טהורין.											◇	
אי הכי, סומכוס היינו רבנן											◇	
קנסו שוגג אטו מזיד איכא בינייהו.	רב אחא בריה דרב איקא:										◇	
דם שנטמא וזרקו בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה	תא שמע:										◇	
והא הכא דמדאורייתא ארצויי מרצה											◇	
על מה הציץ מרצה? על הדם ועל הבשר ועל החלב, שנטמא בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחיד בין בצבור,	דתניא:										◇	
ואמרי רבנן לא הורצה, וקא דרר מעייל חולין לעזרה											◇	
מאי לא הורצה דקאמר? להתיר בשר באכילה, אבל בעלים נתכפרו בו.	רבי יוסי בר חנינא:										◇	
סוף סוף קמתעקרא אכילת בשר, וכתוב: (שמות כ"ט) ואכלו אתם אשר כפר בהם, מלמד, שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים											◇	
שב ואל תעשה שאני.	א"ל: [רבה]										◇	
בעאי לאותובך ערל, הזאה, ואזמל, סדין בציצית, וכבשי עצרת, ושופר, ולולב, השתא דשנית לן: שב ואל תעשה לא מיעקר הוא, כולו נמי שב ואל תעשה נינהו.	אמר ליה: [רב חסדא]										◇	
(דברים י"ח) אליו תשמעון - אפילו אומר לך עבור על אחת מכל מצות שבתורה, כגון אליהו בהר הכרמל, הכל לפי שעה שמע לך	ת"ש:										◇	
שאני התם, דכתיב: אליו תשמעון.											◇	
וליגמר מיניה											◇	
מיגדר מילתא שאני.											◇	
בטלו - מבוטל, דברי רבי	ת"ש: [רבי]										◇	
אינו יכול לא לבטלו ולא להוסיף על תנאו, א"כ מה כח ב"ד יפה	רבן שמעון בן גמליאל:										◇	
והא הכא דמדאורייתא בטל גט, ומשום מה כח בית דין קא שרינן אשת איש לעלמא											◇	
מאן דמקדש - אדעתא דרבנן מקדש, ואפקעינהו רבנן לקידושין.											◇	
התינח דקדיש בכספא, קדיש בביאה מאי איכא למימר?	רבינא לרב אשי:										◇	
שויה רבנן לבעילתו בעילת זנות.											◇	

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	מימרא-statement ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
מקרא-key:	

יבמות-האשה רבה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
שמעתי, שב"ד מכין ועונשין שלא מן התורה, ולא לעבור על דברי תורה - אלא לעשות סייג לתורה ומעשה באדם אחד שרכב על סוס בשבת בימי יונים, והביאוהו לב"ד וסקלוהו, לא מפני שראוי לכך - אלא שהשעה צריכה לכך ושוב מעשה באדם אחד שהטיח באשתו תחת התאנה, והביאוהו לבית דין והלקוהו, לא מפני שראוי לכך - אלא שהשעה צריכה לכך.	ת"ש, א"ר אלעזר בן יעקב:											◊	3:	
מיגדר מילתא שאני.												!	◊	3:
ולא זה וזה מטמאין לה.													■	< 3:
מנלן?													^	3:
דכתיב: (ויקרא כ"א) כי אם לשארו הקרוב אליו													!	◊ 3:
שארן - זו אשתו	ואמר מר:												!	3:
וכתיב: (ויקרא כ"א) לא יטמא בעל בעמיו להחלו													!	◊ 3:
יש בעל שמיטמא ויש בעל שאין מיטמא, הא כיצד? מיטמא הוא לאשתו כשרה, ואינו מיטמא לאשתו פסולה.													!	3:
ולא זה וזה זכאין במציאתה וכו'.													■	< 3:
טעמא מאי אמור רבנן מציאת אשה לבעלה? כי היכי דלא תיהוי ליה איבה, הכא תיהוי ליה איבה ואיבה.													■	3:
ובמעשה ידיה.													■	< 3:
טעמא מאי אמרי רבנן מעשה ידיה לבעלה? משום דקאכלה מזוני, הכא כיון דמזוני לית לה, מעשה ידיה לאו דידיה.													■	◊ 3:
ולא מיפר נדריה.													■	< 3:
טעמא מאי אמר רחמנא בעל מיפר? כדי שלא תתגנה, הכא תתגנה ותתגנה.													■	◊ 3: